

BUDAPESTI BALLADA

(BUDAPEST BLUE)

-2016-

1. fejezet

A látogató

A január végi dermesztő hideg kemény jégpáncélt növesztett a Dunára. Ropogtak a puskák, szakítottak a gránátok, és olyan volt, mintha a harcokkal együtt soha nem akarna elolvadni az utcákat borító kérges, vérrel sötétre festett hó sem. A várost lassacskán elborította a félhomály és a napnyugtakor alászálló lőporfüst. A portyázó csapatokon kívül alig kockáztatta meg valaki, hogy előmerészkedjen a rejtekhelyéről. Szükségben az ember persze másképp cselekszik. A három alak nekivágott, és óvatosan, utcáról–utcára próbáltak keresztülvágni a rommá lőtt belvároson. Lépteik kopogása üresen visszhangzott a golyólyuggatta falakon. Minden saroknál megálltak, hogy a férfi óvatosan kinézzen, vajon biztonságban átérnek-e a másik oldalra?

– Apa, mikor érünk már oda? – cernázott elő a vékony lánykahang a lópokróc alól, melyet a hideg ellen tekertek törékeny kis testére.

– Már csak néhány sarok kicsim – húzta magához gyermekét az anya, aki láthatóan maga sem volt teljesen egészséges. – Most hagyjuk apádat figyelni, mert ha elfognak minket, akkor sohasem láthatjuk viszont drága testvéröcsédet!

A férfi intett, hogy maradjanak csendben, és halkán odasúgta, hogy mindjárt visszajön, ne mozduljanak. Az utca átellenes oldalán, egy üres telken emberforma test feküdt, arccal a hóban. Világosan látták mindhárman, hogy a hóna alatt egy vekni kenyeret tart. Azt nem lehetett tudni, hogy miért fekszik ott; él-e, csak nem mer mozdulni, vagy már halott, de mindegy is volt, mert az éhség nem tesz különbséget. A férfi odaszaladt, megtapogatta az arcát. Olyan volt, mint a márvány. Kemény, fényes és jéghideg. Elvette hát a kenyeret. Friss volt még, talán néhány napos lehetett. Már futott is vissza, amikor hatalmas ütést érzett a tarkóján. Fejlövést kapott. Elterült az utca közepén, a

macskaköveken, vére tócsában gyűlt össze egy mélyedésben. Az asszony és a gyermek teste görcsbe rándult, lebénultak a félelemtől és a fájdalomtól. Egy perc múlva az asszony idegei felmondták a szolgálatot, és hisztérikusan, négykézláb mászott oda férjéhez. Néma könnyei végigfolytak arcán, és nyálával keveredve csöpögtek végig kabátján. A hátára fordította a férfit, és a mellkasára borult, hozzá szorította az arcát. Zokogott. Aztán hirtelen elhallgatott. Feltépte a férfi ingét, és újra ráborult. Sohasem érzett még olyan örömet, mint amikor meghallotta a férfi szívének dobbanását. Villámgyorsan a hóna alá nyúlt, és megpróbálta az épület védelmező árnyékába húzni. Ekkor dördült a második lövés. Ez nem talált, viszont az asszony észrevette, hogy a szomszéd utca egyik épületének tetejéről tüzelnek. Biztos volt benne, hogy hamarosan mindkettejükkel végeznek. A gyilkos lövések helyett azonban gránátrobbanás hangját hozta a szél. A tetőn megbűvő német géppuskaállást a háztömbről-háztömbre portyázó orosz fegyveresek füstölték ki. Feltűnt nekik az utca közepén mozgó két civil, elindultak hát ellenőrizni őket.

A kislány ezalatt egy esőcsatorna mellett összekucorogva próbált mindinkább láthatatlanná válni, egy vöröstéglás épület nyomasztó tömege mellett. Rövidke életében mindig azt tanították neki, hogy ha engedelmeskedik szüleinek, az Isten örömére válik. Ugyan nem értette, pontosan mi is történik körülötte, de azt érezte, hogy ez senkinek sem válik örömére. Kicsi keze lassan becsúszott a pokróc alá, és előhúzta ingéből azt a nylonzacskóba csomagolt papírköteget, melyet apja bízott rá, még az óvóhelyen. Azt mondta:

– Legyen ez nálad, tedd az inged alá, de oda ne add senkinek, mert bajba kerülünk!

Már tudott olvasni, mégsem firtatta, mi van benne. Csak elrakta, és kész. Most azonban az járt a fejében, hogy a kis csomagtól meg kell szabadulnia. Beejtette hát a vöröstéglás épület pinceablakán, melyet annak előtte egy bomba robbanása tokostól beszakított.

Az oroszok előreszegezett géppisztolyokkalal közeledtek, és már messziről kiabáltak:

– Dokument! Dokument!

Az asszony karjában a férjével várta be a katonákat, közben azért fohászzkodott, nehogy átkutassák őket.

– Ha megtalálják az útleveleket, végünk – gondolta, és sűgva kiáltotta oda gyermekének: – Meg ne szólalj németűl, és oda ne add a papírokat!

– Dokument, davaj davaj! – érték oda a katonák és a fegyverek csövével bökdösték az asszonyt.

– Nincs dokument, a férjemet meglötték! – zokogta. – Hagyjának békén!

– Kik vagytok? – kérdezte az egyik katona orosz akcentussal.

– Magyarok.

Az egyikűk biccentett a fejűvel, mire a többiek azonnal nekilátak átkutatni az asszony és az ájult férfi zsebeit. Nem találtak semmit, a nő ereiben mégis megdermedt a vér, amikor látta, hogy a gyermeke felé indulnak.

– Ne, a gyerekhez ne nyűljanak! – kiabálta, és a katonák felé kapott. Az egyik fegyveres fordulatból arcon vágta a puskatussal, mire visszazuhant a földre. A kislányt kiforgatták a pokrócból, de nála sem találtak semmit. A csapat percnyi tanácstalanságát egy újabb gránát közeli robbanása oszlatta el. Habozás nélkül fordítottak hátat és indultak a detonáció irányába, magára hagyva a kis családot. A kenyeret azért magukkal vitték.

A férfi még mindig ájultan fekűdt, az asszony és kislánya három utca hosszan vonszolta a karjánál fogva a sötétben, míg végre odaértek az óvóhelynek berendezett pincébe, ahol segítők kezek várták őket. Három kopogás az acélajtón, szűnet, majd újabb kettő. Ez a titkos jel, amire a bentlakók tudják, hogy barátok jöttek. A lépcsőfolyosón már ismerősök segítettek levinni az eszméletlen férfit.

(...)